

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **N. T. L.**, zastoupena Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2017, č. j. 1 A 98/2016 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč k rukám jejího zástupce, Mgr. Marka Čechovského.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně byla dne 1. 6. 2016 zajištěna, neboť když se dostavila s žádostí o vystavení výjezdního příkazu na policejní služebnu Praha-Karlín, bylo zjištěno, že dostala výjezdní příkaz s dobou platnosti do 31. 5. 2016. Po provedeném řízení vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie (dále jen „krajské ředitelství“), rozhodnutí ze dne 14. 8. 2016, č. j. KRPA-210408-33/ČJ-2016-000022, kterým žalobkyni podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložila povinnost opustit území ČR nejpozději do třiceti dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Krajské ředitelství shledalo, že žalobkyně opakovaně pobývala na území ČR bez platného víza. Zahájilo původně řízení o správním vyhoštění, v něm ale dospělo k závěru, že by bylo správní vyhoštění žalobkyně

nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života, neboť zde má druha a dceru. Z těchto důvodů jí pouze uložilo opustit území ČR.

[2] Žalobkyně napadla toto rozhodnutí odvoláním, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 11. 11. 2016, č. j. CPR-21865-2/ČJ-2016-930310-V238. Žalovaná připomněla, že ani při vědomí rodinných vazeb žalobkyně k dceři a dalším rodinným příslušníkům nebylo možno rozhodnout mírnějším opatřením za situace, kdy žalobkyně pobývala v ČR neoprávněně. Rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR nebylo ani v rozporu s lidskoprávními závazky ČR. Žalobkyni nic nebrání znovu usilovat o získání legálního pobytu v ČR, aby mohla žít se svou dcerou a dalšími rodinnými příslušníky, na čemž nic nemění ani údajně problematická situace kolem tzv. Visapointu.

II.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze. Ten zrušil napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 18. 1. 2017, č. j. 1 A 98/2016 - 34. Městský soud nejprve odmítl názor žalované, že je přezkum napadeného rozhodnutí vyloučen podle § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Připomněl, že zásadní význam pro připuštění soudního přezkumu má zejména zvážení otázky, zda konkrétní rozhodnutí zasahuje do základních práv a svobod cizince. S ohledem na charakter napadeného rozhodnutí, které stanovuje žalobkyni dobu k opuštění území a představuje rozhodnutí o nuceném vycestování, byť podstatně mírnější než rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze jej vnímat jako rozhodnutí o ukončení pobytu dle § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a jeho soudní přezkum je tudíž přípustný.

[4] Při posouzení věci samé městský soud odmítl názor žalované, že by rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo přiměřené jen proto, že správní vyhoštění bylo ve stejném případě vyloučeno pro nepřiměřenost. Daná argumentace žalované by fakticky rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců vyloučila z dosahu § 174a téhož zákona. Podle městského soudu není takový názor nijak podložen, a shledal proto, že rozhodnutí o povinnosti opustit území představuje rozhodnutí, u něhož se k posuzování přiměřenosti přikročit má. Žalobkyně v průběhu řízení opakovaně namítala, že její nucené vycestování není v zájmu její nezletilé dcery, která nastoupila v ČR základní školní docházku a celý život strávila zde. Městský soud připomněl, že výklad prosazovaný žalovanou je rozporný s právem EU, z něž plyne povinnost posouzení přiměřenosti provést. Žalovaná přiměřenost napadeného rozhodnutí neposuzovala, a městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka nejprve uvedla, že podle jejího názoru se na rozhodnutí policie o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců vztahuje jeho § 171 písm. d), takže žaloba měla být odmítnuta jako nepřípustná.

pokračování

[7] Dále setrvala na názoru, že v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již není třeba znovu posuzovat otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona, neboť ta již byla v rámci tohoto řízení posouzena. Při splnění zákonných podmínek tak policie neměla jinou možnost než vydat rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území ČR. Navíc tímto rozhodnutím, které je pouze donucovacím prostředkem k tomu, aby cizinec uvedl svůj pobyt do souladu se zákonem, nedochází k přímému ani nepřímému vyhoštění, takže nemůže dojít k tomu, že by byl cizinec vydán do státu, kde by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Naopak pokud by na základě posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území automaticky vzniklo cizinci pobytové oprávnění, vedlo by to k anarchii a diskriminaci těch cizinců, kteří o získání pobytového oprávnění řádně požádali.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[9] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněla, že kdyby byl § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců vykládán způsobem, o který usiluje stěžovatelka, vedlo by to k absurdním důsledkům, neboť by byly ze soudního přezkumu vyloučeny taktéž žaloby proti rozhodnutím o správním vyhoštění, neboť dle předkládané úvahy stěžovatelky by se jednalo o téměř totožnou situaci jako v případě žalobkyně.

[10] K námitce výkladu § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobkyně poukázala na rozhodnutí stěžovatelky ze dne 27. 2. 2017, č. j. CPR-4809-3/ČJ-2017-930310-V242, v němž sama stěžovatelka zrušila rozhodnutí o povinnosti opustit území a vrátila věc k novému projednání z důvodu neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Za této situace by vyhovění kasační námitce vedlo pouze k porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[11] Žalobkyně proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti a nevyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku, který stěžovatelka neodůvodnila.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Svou první námitku stěžovatelka opírá o tvrzení, že měl žalobu městský soud odmítnout podle § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení platí, že „[z] přezkoumání soudem jsou vyloučena (...)“

d) rozhodnutí o ukončení pobytu, pokud se cizinec před zahájením řízení o ukončení pobytu zdržoval na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště neoprávněně.“

[15] Stanovení výluk ze soudního přezkumu obsažených v § 171 zákona o pobytu cizinců představuje omezení práva na soudní ochranu zaručeného článkem 36 Listiny základních práv a svobod. Tyto výluky musí být podle ustálené judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vykládány restriktivně, tedy ve prospěch soudního přezkumu (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 393/2000, a ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 542/09, bod 24, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 28/2005 - 89, publ. pod č. 809/2006 Sb. NSS, či přímo k § 171 zákona o pobytu cizinců rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 75/2006 - 525, publ. pod č. 1194/2007 Sb. NSS).

[16] Ustanovení § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců vylučuje ze soudního přezkumu rozhodnutí o ukončení pobytu, pokud se cizinec před zahájením řízení o ukončení pobytu zdržoval na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště neoprávněně. Tato výluka je zakotvena v zákoně o pobytu cizinců od jeho účinnosti. Ukončení pobytu upravuje od počátku účinnosti zákona o pobytu cizinců například jeho § 19, podle jehož odst. 1 policie pobyt cizince na území, k němuž se nevyžaduje vízum, ukončí, například pokud cizinec úmyslně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců nebo pobývá na území bez platného cestovního dokladu.

[17] Oproti tomu instituty „řízení o povinnosti opustit území“ a „rozhodnutí o povinnosti opustit území“ byly do právního řádu zavedeny až později, zákonem č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Tímto rozhodnutím, upraveným v § 50a zákona o pobytu cizinců, se podle důvodové zprávy „*deklaruje neoprávněný pobyt cizince na území a ukládá povinnost opustit ve stanovené době území České republiky, aniž by za neoprávněný pobyt byla cizinci stanovena sankce v podobě zákazu vstupu*“.

[18] Z výše popsaného vývoje legislativy i z užití odlišné terminologie zákonodárcem je zřejmé, že rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze ztotožňovat s rozhodnutími o uložení povinnosti opustit území, upravenými v jiných ustanoveních. Za situace, kdy se § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců podle svého znění výslovně vztahuje toliko na některá rozhodnutí o ukončení pobytu a výše citovaná judikatura Ústavního i Nejvyššího správního soudu vyžaduje restriktivní výklad výluk ze soudního přezkumu, nelze podle Nejvyššího správního soudu toto ustanovení aplikovat na jiná rozhodnutí, v tomto případě na rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území, a to i přes případné srovnatelné dopady těchto rozhodnutí pro cizince [srov. výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 75/2006 - 52, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že tehdy účinný § 171 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, vylučující ze soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění, nebylo možné aplikovat na rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění]. Také lze podotknout, že se soudním

pokračování

přezkumem rozhodnutí o povinnosti upustit území počítá i soudní řád správní, neboť v § 31 odst. 2 stanoví, že ve věcech rozhodnutí o povinnosti opustit území rozhoduje specializovaný samosoudce.

[19] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že kapitola II směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „směrnice 2008/115/ES“), je nazvána „*Ukončení neoprávněného pobytu*“. Skutečnost, že čl. 6 směrnice 2008/115/ES, jenž systematicky spadá do této kapitoly, byl transponován do českého právního řádu právě prostřednictvím § 50a zákona o pobytu cizinců, by mohla napovídat závěru, že i rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím o ukončení neoprávněného pobytu, a tedy rozhodnutím o ukončení (neoprávněného) pobytu ve smyslu § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podobnost mezi nadpisem kapitoly směrnice a zněním § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců ovšem nemůže podle Nejvyššího správního soudu založit výlukou ze soudního přezkumu a zvrátit výše uvedené závěry; zejména proto, že přijetí § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců časově předcházelo přijetí této směrnice a nepředpokládalo tedy, že by kdy byla vydávána rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců, respektive čl. 6 směrnice 2008/115/ES. Skutečnost, že se několik let po přijetí § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců rozhodl evropský normotvůrce pojmenovat kapitolu II směrnice „*Ukončení neoprávněného pobytu*“, tedy použít název evokující znění § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců, nemůže mít bez dalšího vliv na výklad citovaného ustanovení, přičemž sama směrnice 2008/115/ES soudní přezkum rozhodnutí o povinnosti opustit území nezapovídá, naopak jej v čl. 13 uvádí jako jeden z možných prostředků nápravy.

[20] Podle Nejvyššího správního soudu je v tomto kontextu zásadní, že z žádné okolnosti nevyplývá, že by úmyslem českého zákonodárce v souvislosti s transpozicí této směrnice bylo rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců subsumovat pod § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců či jeho soudní přezkum jinak vyloučit. Pokud tak zákonodárce zamýšlel učinit, nic mu nebránilo pojmenovat též rozhodnutí podle § 50a nikoli jako rozhodnutí o povinnosti opustit území, ale jako rozhodnutí o ukončení (neoprávněného) pobytu, čímž by dal jasně najevo svůj záměr podřadit jej pod § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců, případně zakotvit v § 171 výlukou ze soudního přezkumu též pro rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území. Při absenci zřetelné vůle zákonodárce tak učinit je podle Nejvyššího správního soudu na místě vyjít z interpretace opírající se o jazykový výklad § 171 zákona o pobytu cizinců, který navíc musí být restriktivní s ohledem na výše citované judikatorní závěry, a soudní přezkum rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců připustit.

[21] Pro tento závěr navíc svědčí i povinnost ústavně konformního výkladu, deklarovaná konstantní judikaturou Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 2315/15, bod 67, a tam citovaná judikatura). Čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) stanoví, že ze soudního přezkumu nemohou být vyloučena rozhodnutí týkající se základních práv a svobod podle Listiny. Rozhodnutí o povinnosti opustit území může za určitých okolností rozhodnutí ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny představovat, neboť jím může být zasaženo do soukromého či rodinného života (čl.

10 odst. 2 Listiny) či jiného základního práva osoby, o níž je rozhodováno. Na půdorysu totožné úvahy ostatně zrušil Ústavní soud § 171 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zakotvující výlukou ze soudního přezkumu rozhodnutí o vyhoštění, pro rozpor s čl. 36 odst. 2 Listiny, neboť vyhoštěním mohou být dotčena práva zaručená Listinou, například právo na život či právě právo na ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života (nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07). Rozhodnutí o povinnosti opustit území se přitom od vyhoštění liší jen v tom, že v případě vyhoštění je cizinci navíc po určitou dobu zakázán vstup na území členských států Evropské unie (§ 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), což z něj sice činí méně intenzivní zásah do rodinného či soukromého života cizince, nicméně stále se o zásah do rodinného či soukromého života může jednat, například pokud cizinec pobývá v České republice dlouhodobě, má na území celou rodinu a nemá žádnou jistotu, zda a kdy po opuštění území nabude znovu oprávnění na území pobývat. Zásah do rodinného či soukromého života cizince v podobě uložení povinnosti opustit území může být podle okolností naprosto adekvátní a zákonný, nicméně protože se jedná o zásah do základního práva chráněného Listinou, nemůže být vyloučen ze soudního přezkumu s ohledem na čl. 36 odst. 2 Listiny. I s ohledem na povinnost ústavně konformního výkladu tedy nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru než, že na rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců nedopadá výlukou ze soudního přezkumu podle § 171 písm. d) téhož zákona.

[22] Druhá stěžovatelčina námitka se týká výkladu § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle něj platí:

„(3) Rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále (...)

c) cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.“

[23] S názorem stěžovatelky, že při vydání rozhodnutí podle citovaného ustanovení není možné provádět posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť jej pokládá za rozporný jednak s právem EU, jednak se smyslem posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného.

[24] Co se týče nesouladnosti s právem EU, Nejvyšší správní soud plně souhlasí s názorem městského soudu, který připomněl, že § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení. Zmíněná kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, takže stěžovatelka měla v případě napadeného rozhodnutí přikročit k posuzování přiměřenosti.

[25] Z hlediska teleologického výkladu je pak třeba odmítnout stěžovatelčin názor, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již není třeba znovu posuzovat otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona, neboť otázka přiměřenosti již byla v rámci tohoto řízení posouzena. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je posouzení „*přiměřenosti dopadů rozhodnutí*

pokračování

podle tohoto zákona“ do soukromého a rodinného života. Jinak řečeno, posuzuje se, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince.

[26] V případě žalobkyně nelze spatřovat pochybení v tom, že krajské ředitelství poté, co zahájilo řízení o jejím vyhoštění a usoudilo, že rozhodnutí v podobě správního vyhoštění by představovalo nepřiměřený zásah do jejího do soukromého a rodinného života, neboť zde má dceru, druhu a další rodinné příslušníky, tak následně „odklonilo“ řízení do rámce § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ten počítá právě se situací cizince, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Z toho však nijak neplyne, že když krajské ředitelství rozhodovalo o tomto odlišném postupu, tedy potenciálně o novém typu zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, nemělo povinnost posoudit i přiměřenost tohoto konkrétního zásahu, tedy zvážit, zda tento mírnější zásah již je přiměřený či nikoli. Posuzování přiměřenosti se totiž váže nejen ke konkrétní osobě, ale ke konkrétnímu rozhodnutí, jehož přiměřenost ve vztahu k soukromému a rodinnému životu má být zvažována.

[27] Jednoznačně je pak třeba odmítnout způsob, jakým stěžovatelka odůvodnila údajnou nezbytnost tvrdosti, kterou by zapříčinilo upuštění od takového nového posouzení přiměřenosti zásahu, tedy její tvrzení, že cizinci nemají být liknaví při dodržování zákonných pravidel, kterou nelze tolerovat. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je totiž mimo jiné právě to, aby případné nesplnění zákonných podmínek pro určité pobytové povolení nemělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince, tedy do základního práva chráněného na ústavní i mezinárodní úrovni, a také do života jeho rodinných příslušníků, v nyní posuzovaném případě zejména nezletilé dcery žalobkyně.

[28] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[30] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení proti stěžovateli, která úspěch neměla (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 3 400 Kč. Částka 3 400 Kč poté byla navýšena o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, neboť zástupce žalobkyně

doložil, že je plátem této daně. Stěžovatelka je povinna uhradit žalobkyni uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu